

Зайчето Пейсли

И СЪСТЕЗАНИЕТО ЗА
КЪЩИЧКА НА ДЪРВО

СТИВ РИЧАРДСЪН
ИЛЮСТРАЦИИ – КРИС ДЪН
ПРЕВОД – ЛЮБОМИР НИКОЛОВ

Уви, лятната ваканция бе свършила. През сутреишното междучасие зайчето Пейсли и нейните приятели се събраха на обичайното си любимо място. Пейсли ги слушаше как се хвалят къде са били през ваканцията и какви приключения планират тепърва, когато изведнъж катеричето Джими размаха опашка.

– Знаете ли какво? Тази есен гвамата с татко ще построим къщичка на гърво! Той е шеф на най-голямата строителна компания в околността, така че това ще е най-просторната, най-хубавата къщичка на гърво в целия свят!

Един след друг се обадиха и останалите приятели на Пейсли.

– Моят баща може да построи по-хубава къщичка от твоята! – каза виграта Арнолд.

– Моят пък ще я построи с допълнителни стаи и тераса – похвали се лисичето Томас.

– А моят ще я построи тъй високо в гървото, че ще ѝ трябва асансьор! – отвърна къртичето Саймън.

– И все пак моята ще е по-добра – настоя Джими. – Ще има истински мебели!

Зайчето Пейсли мълчеше, гледаше и леко помръдваше пухкавата си опашка.

– А защо да не направим състезание за къщички на гърво? Всеки може да построи своята и после да гласуваме коя е най-хубава.

От възнение всички заподскачаха, запърхаха и размахаха опашки.

– Страхотна идея! – възкликнаха радостно те.

– Не трябва ли да има правила? – попита най-добрата приятелка на Пейсли, енотчето Моли.

Пейсли наостри уши. Обикновено тя носеше молив зад едното си ухо и малък бележник в чантичката си. Извади ги и предложи три правила.

– Правило 1: всеки трябва да завърши до Деня на благодарността. Правило 2: можете да използвате татко си или някой друг, който да ви помогне в строежа. Правило 3: всички ще се срещнем в първата събота след Деня на благодарността и ще гласуваме. Къщичката с най-много гласове е победител!

Всички се съгласиха с правилата – дори Джими. Той обаче изгледа учудено Пейсли.

– И ти ли ще построиш къщичка на гърво?

– Разбира се! – отговори тя.

Джими се разсмя.

– Как? Баща ти не е тук, за да помага. Говорим за истинско строителство, а сама нямаш никакъв шанс.

– Ще измисля нещо – каза Пейсли. – Ти си гледай своята къщичка, Джими.

След училище повечето деца се прибраха у дома и започнаха да събират дъски и материали за къщичките. Но не и Пейсли. След като стигна до входа на дупката си, тя изтича надолу по главния тунел и най-напред влезе в стаята на малкия си брат Дейви. За жалост, Дейви беше болен и се нуждаеше от нов бъбрек. Скоро трябваше да отиде в болницата, ако майката на Пейсли успееше да събере пари за лечението.

– Знаеш ли, Дейви – усмихна му се Пейсли, – имам голяма изненада. Ще ти я разкажа на вечеря, след като проуча нещата.

Както бе сигнал изправен в леглото си, Дейви веднага наостри уши.

– Еха, сестричке! Нямам търпение да чуя всичко.

Майка им влезе в стаята на Дейви и презърна Пейсли.

– Здравей, Пейсли, виждам, че си се върнала от училище. Вярно ли чух за някаква изненада?

– Ами да! – Пейсли заподскача от възнение. – Но не искам да говоря за това, докато не измисля цялостен план.

Мама се усмихна.

– Такава си е моята Пейсли, винаги мисли мацабно. Нямам търпение да чуя всичко за твоя план.

Пейсли посети любимото си място – библиотеката, и посвети целия следобед на подробно проучване. Потърси всичко, което би ѝ помогнало да построи най-хубавата къщичка на дърво, и си водеше бележки, докато най-сетне общият план стана готов. Тогава скочи от стола си и радостно заподскача из библиотеката. После изтича през полето, за да разкаже всичко на Дейви и майка си на вечеря.

Две седмици след началото на състезанието всички работеха усърдно, за да построят своите къщички – всички освен Пейсли. Един следобед тя и другите деца отидоха при Джими, за да видят как върви неговият строеж. Всички знаеха, че ще е трудно да го победят.

Джими подаваше дъски на баща си, за да ги закове на място.

– Хей, здравейте – каза гордо Джими. – Елате да видите как се прави истинска къщичка на дърво.

И той им показва картинка, нарисувана от баща му, за да видят как ще изглежда готовата къщичка.

Всички охкаха и ахкаха. Скункът Тими дори си гризеше ноктите.

– Никога няма да направя толкова хубава – рече той и поклати глава.

– Арнолд, какъв е този шум в къщата ти? – попита емотчето Моли.

Видрата Арнолд живееше близо до Джими и всички чуваха виковете и трясъците откъм задния му двор.

– Тамко и братята ми работят по моята къщичка – обясни Арнолд. – Елате да видите!

Тъкмо когато стигнаха до двора на Арнолд, всички чуха оглушителен вик и страхотен бум-бам-трясък! Господин Видра седеше в кална локва под едно дърво, сред купуца дъски и строшени клони.

– Тамко! Какво стана? – извика Арнолд.

– Големият клон се счупи – посочи господин Видра. – Добре, че тая локва омекому пагането.

Джими се засмя.

– Напразно се опасявах, че твоята къщичка ще надмине моята, Арнолд!

Това състезание изобищо няма да ме затрудни.

Господин Видра настръхна от гняв.

– Няма значение, Арнолд, просто ще преместим къщичката на някое дърво с по-зdrави клони.

Продължавайки да се смее, Джими се върна в двора си, а всички останали се прибраха по домовете си. Пейсли отиде право при Дейви да му разкаже всичко за плана на Джими.

– Еха, Пейсли! Като те слушам, къщичката на Джими изглежда невероятна – възкликна Дейви. – Сигурна ли си, че можеш да го победиш? Ти дори още не си започнала с твоята.

– Не се тревожи, Дейви. Планирала съм нещо много, ама наистина много голямо. Ще видиш. – Тя придърпа завивките на Дейви, за да го забие. – Жалко, че утре ще трябва да ходиш в болницата. Можеше много да ми помогнеш.